

Nech, Pane môj, chvála Ti znie, nech zvučí velebenie.

Ježiš, si víťaz na hriechem i mocou zla, preto Ti patrí česť naveky.

Narodila som sa na Slovensku 2 mesiace po II. svetovej vojne. Mamička bola grékokatolíčka, otecko rímsky katolík, ale nepraktizovali svoju vieru.

Keď som bola v 3. triede základnej školy, otecko sa dostal do baní na Ostravsku. Vtedy ma prihlásili na náboženstvo a absolvovala som aj sväté prijímanie. Nechápala som nič z toho, čo sa na náboženstve hovorilo. Hriechy na spoveď som opísala od spolužiakov. V tom čase bola liturgia vedená v latinčine. Keď mamičku predvolali do školy, aby ma odhlásila z náboženstva z dôvodu nemožnosti získať vyššie vzdelanie, bola som voľná!

Totálna duchovná nevedomosť vládla v mojom živote. Úžasné bolo, že až po obrátení som zistila, že Boh ma chránil a viedol už od môjho narodenia.

Na pedagogickej škole v Krnove som prvýkrát počula o J. A. Komenskom, ktorého diela sme dosť podrobne preberali. Môj stvoriteľ sa takto dotýkal môjho srdca, ale bez účinku.

Po maturite a 6 rokoch práce v Prahe som diaľkovo študovala na PF Univerzity Palackého v Olomouci. Na univerzitu sme chodili okolo kostola. Mala som strach, že štátnicu nezvládnem, a tak som v mysli sľúbila: „Bože, ak si, a ja tú skúšku urobím, budem ti slúžiť“. Školu som dokončila, ale na sľub som viacej nemyslela. Spomenula som si naň až po 27 rokoch vtedy, keď som sa obrátila a uverila v oslobodzujúcu moc nášho Spasiteľa, ktorý aj za mňa zomrel na kríži.

Po otvorení hraníc v roku 1989 som mohla navštíviť svoju 89-ročnú babičku, ktorá žila v zahraničí. Aby som sa naučila anglicky, prešla som do školy, v ktorej pôsobili misionári z Ameriky. Tam som vlastne už po tretíkrát počula slová Pána Ježiša, čítanie z Biblie, chvály a modlitby, kázeň... Ale moja duchovná nevedomosť trvala aj naďalej.

Učila som deti v 1. triede tak, ako mi bolo nariadené. Navštevovala som Cirkev bratskú, neskôr Apoštolskú cirkev, ale všetko prebiehalo bez otvorenia môjho srdca – mechanicky. Pán ma však pripravoval na ten čas, keď som sa mala k nemu obrátiť celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou tak, ako je to napísané v Božom slove (Marek 12:29-31).

Jedna veriaci ma pozvala na kurz Alfa, kde sa nachádzali kresťania spolu s hľadajúcimi. Na kurzoch boli spoločné večere, premietanie videokázni a rozhovory. Spočiatku som na stretnutia nemohla prísť, ale keď mi to vyšlo, Pán mi pripravil ukážku mojej hriešnosti. Neverila som, veď som nikoho nezabila a tie drobné priestupky predsa nič neznamenajú! Tak som si zopakovala celú sériu videokázni nanovo od začiatku.

Pán ma viedol v mojej zvedavosti a už ma v návštevách nič nezastavilo. Prišlo záverečné stretnutie. Vtedy sme sa mali zhromaždiť v miestnosti na to pripravenej. Toto stretnutie sa mi v mysli premieta ako film.

Čakala som na ostatných. Lúče slnka prenikali cez okno. Pri myšlienke „Presadnem si, lebo tu je na mňa veľmi vidno“ sa otvorili dvere a vošli ostatní. Posadali si a vedúci kurzu sa opýtal: „Potrebuje sa niekto za niečo modliť?“ Zo mňa vtedy zrazu vyhrklo: „Za maminu!“ Tesne predtým som v hlave počula tichý príjemný hlas: „Vezmi si vreckovku, budeš plakať!“ Vzoprela som sa mu: „Nebudem, nikdy som neplakala!“ – mala som vtedy ešte tvrdé srdce.

Po mojej odpovedi „Za maminu“ vedúci padol na kolená, začal sa modliť a s ním aj ostatní. Prestala som ľudí vnímať. Zo mňa začali vytekať potoky slz. Nemala som si ich čím utrieť. Utierala som sa rukami a hanbila som sa čím ďalej tým viac.

Neviem koľko času ubehlo, ale s plačom odchádzalo odo mňa všetko zlé, čo som v sebe roky dusila. Akoby sa pretrhla hrádza priehrady. Náš dobrotivý a láskavý Pán ma očisťoval. Ešte som si to tak neuvedomovala, ale potom, to uľahčenie, tá radosť, ten úžasný čas, to šťastie – to všetko vo mne rezonovalo. Nie hneď som sa zdôverila, bola som šokovaná. Môj otec to vedel prvý. Postupne som odkrývala spôsob môjho obrátenia tým, ktorí chceli počuť.

Pán Boh ma viedol – ako učiteľku a družinárku základnej školy a potom v škôlke – aby som hovorila, ako sa môj Spasiteľ dotkol môjho srdca, otvoril ho, očistil, a tá radosť vo mne pomáhala aj deťom pochopiť Božiu lásku. Bolo to úžasné dielo Pána Ježiša, ktorý ma vždy po 2 – 3 rokoch posielal na iné miesto pracovať s deťmi, a to aj s tými najmenšími, 3 – 6-ročnými.

Je úžasné vedieť, že On, náš Spasiteľ, sa ponížil a prišiel na zem vytrpieť trest za mňa, aby som bola v jeho rukách tvárny činiteľ jeho vôle a v poslušnosti pomáhala iným, hovorila radostnú zvesť o tom, že: „Verné je to slovo a hodno každého prijatia, že Kristus Ježiš prišiel na svet spasiť hriešnikov, z ktorých prvá som ja.“ (1. Timoteovi 1:15). Vedť celé stvorenstvo na zemi ho chváli, ctí, poslúcha; Zem, Mesiace, Slnko, hviezdy sú v jeho moci, len človek sa vzpiera tak ako ja pred obrátením.

Teda keď je povedané: Dnes, keby ste počuli jeho hlas,

nezatvrdzujte svojich srdc ako v tom rozhorčení Boha!

Židom 3:15

A Kráľovi vekov, neporušiteľnému, neviditeľnému, jedinému, múdremu Bohu,

česť a sláva na veky vekov. Amen.

1. Timoteovi 1:17

Nech zvučí velebenie - Solas - čítanie o živote v Kristu

Autor: Ľudmila "Doňa" Palkovičová

Pripájam sa k týmto slovám, lebo len jemu ďakujem za všetko. Amen.

Vaša Doňa